

sluší-li zaměstnání, o něž jde, kvalifikovati jako podnik po živnostensku provozovaný neb jako domácí vedlejší zaměstnání. Zůstalo tedy následkem tohoto mylného právního názoru žal. úřadu řízení neúplným a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 5890.

Živnostenské právo: Úmrtím majitele koncese hostinské zaniká také oprávnění jeho schváleného pachtýře.

(Nález ze dne 21. září 1926 č. 18.940).

V ě c: Lambert K. ve V. proti zemské správě politické v Praze o přestupek živn. řádu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Trestním nálezem osp-é ve S. z 22. října 1924 byl st-l uznán vinným přestupkem § 22 živn. řádu, jehož se dopustil tím, že neoprávněně provozoval živnost hostinskou a výčepnickou, a odsouzen dle § 132 lit. a) ž. ř. k pokutě 300 K, po případě do vězení na 30 dnů. Odvolání z toho podanému nebylo nař. rozhodnutím vyhověno, poněvadž skutková podstata přestupku jest zjištěna seznáním stráže a vlastním doznáním st-lovým.

O stížnosti uvažil nss toto:

Ze správních spisů jest patrné, že st-l byl výměrem býv. okr. hejtmantství ve St. z 27. června 1910 schválen pachtýřem koncese hostinské a výčepnické udělené Janu S. výnosem ze 6. února 1905. Majitel koncese Jan S. zemřel roku 1920. St-l namítl v řízení správním a namítá také ve stížnosti na tento soud, že koncese k provozování živnosti host. a výč. nepotřebuje, neboť neprovozuje živnost samostatně, nýbrž jako pachtýř živnosti zemřelého Jana S., a že jeho schválení pachtýřem odvoláno nebylo a byl proto oprávněn i po smrti majitele koncese živnost host. a výč. dále provozovati.

Názor tento jest mylný.

Živn. řád jest ovládán zásadou, že osobní živn. oprávnění jest spojeno s osobou živnostníka tou měrou, že je nelze na jiné osoby přenést a že zaniká smrtí živnostníkovou (§ 56, odst. 1 až 3 ž. ř.). Z této zásady je stanovena výjimka ve prospěch vdovy živnostníka a k dědictví oprávněných nezletilých descendantů (§ 56, odst. 4) v ten způsob, že po smrti živnostníka může býti zejména koncesovaná živnost dále provozována na účet vdovy po čas jejího vdovství nebo až do zletilosti k dědictví oprávněných descendantů na základě koncesního dekretu, svědčícího zemřelému živnostníkovi. Je-li osobní právo provozovati živnost tak spojeno s osobou živnostníka, že kromě případu v odst. 4 § 56 zaniká smrtí jeho, zaniká eo ipso také oprávnění, jehož nabyl pachtýř živnosti hostinské a výčepnické schválením dle § 19 odst. 3 ž. ř., neboť oprávnění jeho jest úplně závislé na oprávnění majitele koncese. Úřadu není uloženo, aby pachtýř koncese uvědomoval o zániku koncese a o zániku oprávnění, jehož nabyl pachtýř svým schválením.

St-l sám udává, že majitel koncese, jejíž pachtýřem st-l byl, zemřel, a netvrdí, že by tato koncese byla provozována na účet vdovy po zemřelém majiteli koncese po čas jejího vdovství neb na účet nezletilých k dědictví oprávněných descendentů až do jejich zletilosti na základě koncesního dekretu zemřelého majitele jejího, a že tyto osoby učinily o takovémto provozování živnosti úřadu živn. oznámení a vymohly si schválení st-lovo pachtýřem této živnosti. Pak ovšem úřad právem vycházel z toho, že st-l provozuje živnost neoprávněně. Na tom nemůže ničeho měniti, že provozuje živnost host. a výč. v místnostech jím najmutých. — — —

Č. 5891.

Stavební řád (Morava): I. Z povolení obývacího a užívacího stavebním úřadem uděleného nelze vyvozovati, že obec převzala do vlastního udržování chodník při novostavbě zřízený. — II. Povinnost zřídit chodník stihá majitele domu, nikoliv stavebníka, tedy i toho, kdo domu nabyt jako vydražitel v soudní exekuční dražbě.

(Nález ze dne 22. září 1926 č. 18.942).

V ě c: Dr. Heřman F. v M. proti moravskému zemskému výboru v Brně (zem. rada Dr. Boh. Moučka) stran udržování chodníku.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím byl pořadem instančním potvrzen výměr správní komise města M. z 21. září 1923, kterým byl st-l vyzván, aby do 15. října 1923 dal svým nákladem chodník u svého domu čp. . . . v M. opravit, poněvadž chodník ten nebyl dosud obcí převzat do udržování.

Ve stížnosti k nss-u podané namítá se, že chodník, o který jde, byl obcí do udržování převzat, ježto obec, udělivši povolení k obývání a používání domu, potvrdila, že všem podmínkám stav. povolení, tedy i podmínce, týkající se zřízení chodníku, bylo náležitě vyhověno. Povolením k obývání a používání domu byl dle mínění stížnosti chodník obcí skutečně převzat, ježto zákon zvláštního formálního aktu přejímacího nevyžaduje.

Námítku tuto neuznal nss správnou.

Povolením, jehož se st-li dle § 128 mor. stav. ř. dostalo, nevyslovuje se nic více, nežli že zřízená budova smí býti obývána a že smí jí býti používáno. Stav. úřad, jednaje o tomto povolení, má dle výslovného ustanovení zákona hleděti toliko k vlasirímu stavebnímu stavu a nemůže povolení obývací odepírat, jestliže bylo zjištěno, že se řádně stavělo a že budova jest náležitě vyschlá a nebude škoditi zdraví. Předmětem obývacího povolení jest tedy jen stavba sama, nikoli však chodník, a není proto možno potvrzení úřadu stavebního, že podmínkám stav. povolení bylo vyhověno, vztahovati i na splnění povinnosti zřídit chodník, a to tím méně, ježto úřední příkaz zřídit chodník není dle své povahy vůbec »podmínkou« konsensu stavebního, nýbrž samostatným, byť i zřízením stavby podmíněným příkazem úředním, který zakládá se na ustanovení § 101 mor. stav. ř. a nemusí k stav. povolení